

det ene Overgreb efter det andet fra Mændenes Side, indtil det endelig behager dem at give os Valgret eller forbedrede Love?

Dalby Skole pr. Phillipsdal.

Katrine Nielsen.

En ny Skole.

Det jyske Arbejderblad „Demokraten“ fortæller om en moderne Skole, som Arbejdermødets Deltagere indbydes til at tage i Øjesyn.

En Del af Legepladsen er her overdækket med Tag, hvorunder Børnene kan søge Ly, naar det regner. Børnene kan i Stedet for i Regnvejrs at faa vaade Klæder eller staa i Træk i Dørene ubindret lege i fri Luft, om end Regnen skyller ned. I Kælderen findes Varmeapparat, hvorfra de 14 Værelser fyldes med varm Luft, et uhyre Fremskridt fra de elendige Kakkelovne i Landsbyskolerne, hvor Børnene paa den ene Side har en gloende Hede, paa den anden Side Træk fra et aabent Vindue, om Luften ønskes fornyet.

Bordene og Bænkene er saa bekvemme, at hvert Barn baade har Rygstød og Hvile for Fødderne. Bordpladerne kan skydes frem og tilbage efter Skrive- og Læsestilling.

Ved Undervisningen i Fysik samles alle Børnene i en Sal, der er indrettet som et Amfiteater, Siddepladserne ordnede i Halvmaaneform om det Bord, hvorpaa Eksperimenterne udføres. Bladet tilføjer: Borgerdrengeskolen i Ny Munkegade synes kun at have to Mangler, Bådeværelse og Sløjdløkal. Vi vil føje til — Fællesundervisning for Dreng og Piger. — Dog et saadant Lokale, som her er omtalt, er under alle Omstændigheder en stor Ære for Aarhus.

Fra Sæby.

Fru Redaktrice!

Maa jeg bede Dem velvillig optage nedenstaaende, jeg haaber nemlig, at „Hvad vi vil“s Spalter ogsaa er aabne for os Nord-

jyder, naar vi har et eller andet paa Hjerte, som vi kunde ønske at sige vor Mening om.

I „Hvad vi vil“s Nr. 24 er en Artikel, betitlet „Altsaa“, i hvilken der, af Komiteen for Kvindefesten, indbydes — blandt andet — paa „dejlig iskold Bajer fra Fad“. Men den ærede Komité har tænkt paa, at slig en Indbydelse er et Slag i Ansigtet paa Tusinder af Afholdskvinder, som arbejder hen til at faa saavel Bajerskøl som enhver anden Slags Spirituosa banlyst fra vort Bord og Selskabsliv? Ogsaa er det en Blottelse, at den danske Kvinde har betraadt den Skraaplan, der fører til Individets Demoralisation og Hjemmets Ødelæggelse. Nej, vil vi Kvinder staa som Indbydere til nogen Festivitet, saa lad os ikke indbyde paa Klinte, men paa Hvede. Jeg mener: lad os ikke indbyde paa noget saa simpelt og skadeligt — hvilket jeg har 2½ Tusinde Lægers Erklæring paa, det er — som alkoholiske Drikkevarer er. Lad os derimod indbyde paa alt, hvad der kan virke forædlende, ikke alene for Aanden, men ogsaa for Legemet, erindrende, at det er enhver — saavel Kvinden som Mands — Pligt at arbejde for, at Mennesket kan bevare et sundt Legeme, saa at det kan blive Bolig for en sund og klartænkende Aand.

Krarup pr. Sæby, den 13. Juli 1891.

M. Cath. El. Christensen,

Medlem af „Danmarks Afholdsförening“.

Medlem af „Dansk Fredsförening“.

Medlem af Danmarks „Kvindevalgretsforening“

samt Aamtsrepræsentant for Hjørring Amt

for „d. m. L.“ Brdtkfg.“

Hvis Kvindeforeningerne havde Afholdssagen paa deres Program, som en af de Sager, de havde paataget sig at arbejde for, hvis de havde aflagt Løfte om ikke at nyde Spiritus, saa havde det været urigtigt at avertere eller indbyde paa Bajerskøl, som den ærede Indsender saa strengt dadler. — Det har de imidlertid ikke.

Kvinderne er kun traadte ind i Foreningerne for at hævde deres Ret over for Samfundets Overgreb.

For Resten kan vi trøste vor jyske Kvindesagsven med, at de fleste Kvindefor-

eningsmedlemmer sikkert sætter meget lidt Pris paa Bajerskøl, ja nyder det slet ikke. Men hvad der derimod ofte spores iblandt Kvindeforeningsmedlemmerne, er at modvirke Drikkeriet paa en mere positiv Maade, nemlig ved saa godt som muligt at sørge for kraftig Mad i Hjemmet, og dersom Kvindeforeningerne blot var i Stand dertil, ønskede de intet hellere end at oprette Madsteder med saa god og kraftig Mad, at der ingen Trang var til de afskyelige Alkoholrikke.

Turde vi derfor give Afholdsfolkene et Raad, saa vilde det være det — dels at oprette Spisehuse, dels at oprette vandrende Køkkener, som kunde køre rundt paa Arbejdspladserne og levere Maden for en særdeles billig Pris, saa faldt mange Fristelser bort. Vi vil endvidere raade Afholdsfolk og navnlig Kvinder til at opfinde velmagende Drikke, som kunde sættes i Stedet for Bajerskøl.

Redakt.

Danmark.

Under denne Overskrift findes i det franske Blad „La Citoyenne“ en interessant Artikel om Kunstnerne Frøkenne Mundt og Luplau, som i Sommer har gæstet Paris, den første med Rejseunderstøttelse fra Danmark.

De franske omtaler, hvilken Fornøjelse det var for dem at tale med Frøken Marie Luplau, der taler udmærket fransk, og de omtaler Frøken Mundt, idet de beskriver et af hendes Billeder (det bekendte Billede af et Asyl i København) som en Kunstnerinde af høj Rang. — Frøken Luplaus Beskrivelse om Kvindens Adgang til Kunstakademiet og hendes Meddelelse om, at der for Kvindernes vedkommende kræves en strengere Prøve end af de unge Mænd, var af stor Interesse for de franske, da der netop i denne Tid i Paris er Strid om Kvindens Adgang til Kunstakademiet. Saa vidt vi véd, er der endnu ikke i Frankrig aabnet Kvinderne denne Adgang som her i Danmark.

I samme Blad findes en Redaktionsudtalelse om det danske Kvindesagsmøde

5)

N e d a d.

Skitse af Daniel Sten.

Livet havde altsaa endnu sine lyse Sider. Han forsonedes med Lovene. Han tilgav Øvrigheden og Myndighederne. Han var tilfreds med Verden og Menneskene, selv med de højerestaaende. Han smilede endog af Kammeraten, der tiltroede ham saa meget ondt, han skulde nok faa noget andet at se! I Morgen vilde den gamle nok rose ham. Saa hurtigt kan alt forandres.

Saa satte han sig i en Lænestol ved Skrivebordet, der laa hans Tegnebog og en Bunke Papirer. Han skrev paa Klatpapiret, og paa det ene Papir efter det andet, skrev paa nogle andre tomme Papirer.

Men han skrev ikke andet end Tal. Medens hans Sanser var fraværende, hans Tanker borte. Han skrev denne Summa om og om igen, Hundrede og atter Hundrede Gange.

„To Tusend og otte Hundrede, to Tusend og otte Hundrede.“ Og saa: „Hr. I. C. Illberg, Hr. I. C. Illberg!“

Omsider faldt hans Øjenlaag til, Hovedet blev saa tungt som Bly. Han rev Papirerne itu og kastede dem i Kakkelovnen, hvor Ilden allerede var helt slukket. Saa lagde han sig til Sengs og sov straks ind.

Om Formiddagen, Søndag Formiddag, da Værtinden gjorde rent i Værelset, havde hun Besøg af to fremmede Herrer. Elegante, høflige Herrer var det, som spurgte efter Hr. Berg. Men Hr. Berg var ikke hjemme, han var gaaet ud for at besøge sin Moder. Med hende og Kæresten var han tagen en Tur i Dyrehaven. Det var en klar Oktoberdag, varm og smilende trods Aarstiden.

De fremmede Herrer kom med saadanne underlige Spørgsmaal. Om Lejen var betalt. Ja, vist var den det, den var betalt for fulde tre Maaneder. Naar? Igaar, igaar Aftes. De bad om Tilladelse at gaa ind og hvile sig lidt. Med Fornøjelse, skønt trætte saa' de egentlig ikke ud. Det var sikkert Kreditorer, og hun dristede sig til at sige, at de ganske vist vilde blive betalt; den unge Hr. Berg var saa god og saa ærlig, saa pæn og fin, han vilde vist ikke gøre et eneste Menneske Uret, desuden

havde han mange Penge hos sig igaar, hele Tegnebogen fuld.

Herrerne vekslede et Blik, man kunde se, at Underretningen glædede dem. Det var sikkert Kreditorer. Den ene undersøgte Skrivebordet — temmelig nærgaaende, mente hun nok, den anden saa' i Kommodeskuffen, i Bordskuffen, i Servanten. Den første bad saa om at maatte tænde sin Cigar og som i Tanker kastede han Tændstikken ind i Kakkelovnen.

Aha, der var nogle iturevne Papirstumper. Han greb dem som havde de været virkelige Skatte, saa' paa dem og gemte dem omhyggeligt i sin Tegnebog.

Værtinden stod som forstenet. Hun forstod, at der var noget paa Færde. Herre Gud, man vilde vel ikke hendes rare unge Herre noget ondt; hun kendte hans Mo'er, det var saa god og fin en Dame, man kunde tænke sig. Han selv kendte hun ogsaa noget til, han havde tidligere boet hos en af hendes Bekendte. Han var virkelig en moralsk og god ung Mand, arbejdsom, ordentlig i hele sin Livsførelse, var høflig og venlig mod alle, proper og renlig. De